

Arrest

nr. 184 899 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U werd geboren op 15-01-1990 te Mogadishu. U bent etnisch Hawiye, subclan Abgal. U woonde in Mogadishu, district Yaqshid, wijk Tokiyo. U bent op 13-01-2015 gehuwd met S.N.A. maar u heeft geen kinderen. U werkte als schoonmaker op het districtskantoor van Yaaqshid. Op een dag werd u gebeld door leden van Al-Shabaab die zeiden dat ze wisten wat u deed, dat u werkte voor de ongelovigen en ze zeiden dat u moest stoppen met dat werk. U heeft toen opgehangen en u bleef uw werk verder doen. U werd daarna nogmaals gebeld en ze bedreigden u met de dood.

U zei dat u een arme man bent die werkt voor zijn eten. Ze vroegen u opnieuw om te stoppen. Op 15 oktober 2015 werd u aangevallen door drie leden van Al-Shabaab, waarvan twee gemaskerd waren. Het

ene lid wou u vermoorden en het ander lid zei dat ze u konden gebruiken aangezien u in de wijk woont. Ze zeiden dat u een plan moest uitvoeren. U zei dat u dat plan niet kon uitvoeren. Daarop zeiden ze dat u al meerdere keren geweigerd had en dat ze u zouden vergeven als u dit plan zou uitvoeren. Het plan was om iets mee te nemen naar het districtsgebouw en ze zouden op het moment zelf pas zeggen wat het is. Dat zou op een moment zijn wanneer een verantwoordelijke persoon in het districtsgebouw zou aankomen. De leden van Al-Shabaab zouden u bellen als u het zou moeten uitvoeren. U bent daarna naar uw oom gegaan en u heeft hem over uw problemen verteld. Uw moeder belde u op om te zeggen dat leden van Al-Shabaab naar jullie huis waren gegaan om te kijken of u daar was. Uw moeder raadde aan om uw telefoon uit te schakelen en daar te blijven. U was acht dagen bij uw oom. Uw moeder heeft het huis verkocht opdat u het land zou kunnen verlaten. U heeft op 23-10-2015 Somalië verlaten en u bent met het vliegtuig naar Turkije gereisd, met een tussenstop in Dubai. U bent naar Griekenland gereisd met de boot en u heeft verder de bus genomen naar Macedonië, Servië, Kroatië en Oostenrijk. U heeft de trein naar Duitsland en België genomen, waar u aankwam op 11-11-2015 en u asiel aanvraag op 27-11-2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voorvervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het door u geopperde asielrelaas ongeloofwaardig bevonden wordt en enkele vaagheden bevat.

U verklaarde dat leden van Al-Shabaab u oppakten [op de avond van 15-10-2015] en dat één van hen riep dat ze u, de ongelovige, meteen moesten doden (gehoorverslag CGVS, p.9). U kreeg meerdere keren een pistool tegen uw hoofd. U verklaarde dat u heel bang was en dat u zei dat u geen verantwoordelijkheid op het werk heeft en dat ze u moesten [met rust] laten. Daarop zei een ander lid van Al-Shabaab dat ze u zouden kunnen gebruiken omdat u in de wijk woont en dat u een plan voor hen zou moeten uitvoeren. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over deze discussie uiterst ongeloofwaardig bevonden wordt. Immers, het feit dat een organisatie zoals Al-Shabaab, die een georganiseerde terreurorganisatie is in Somalië, niet zou weten wat ze op voorhand zouden doen met u, en onderling zouden beginnen discussiëren over uw lot, komt uiterst bevreemdend en onaannemelijk over. Verder verklaarde u dat hun plan was dat u iets zou meenemen naar het districtsgebouw op een moment dat zij u later nog telefonisch zouden meedelen. Dat zou op een moment zijn wanneer een verantwoordelijk persoon in het districtsgebouw aanwezig zou zijn. Het dient opgemerkt te worden dat Al-Shabaab, een extremistische georganiseerde terreurorganisatie in Somalië, een enorm risico zou nemen met deze operatie. Wanneer u immers gebeld zou worden door die bewuste leden van Al-Shabaab om dat 'iets' overhandigd te krijgen, zou u simpelweg uw collega's in het districtsgebouw kunnen waarschuwen voor de nakende aanslag en zouden de leden van Al-Shabaab een verhoogd risico lopen om gevat te worden. Al-Shabaab zou met dergelijke operatie zodanige risico's lopen dat men zich ernstig kan afvragen of een organisatie zoals Al-Shabaab [een extremistische terreurorganisatie] hier niet aan gedacht zou hebben. Het feit dat Al-Shabaab hier niet zou aan gedacht hebben, is uiterst onaannemelijk en onlogisch. Verder kan men zich ernstig afvragen of uw rol in deze operatie wel enige betekenis heeft voor Al-Shabaab. U verklaarde immers zelf dat u zou opgebeld worden wanneer er een verantwoordelijke persoon aanwezig zou zijn in het districtskantoor, dus logischerwijs zou Al-Shabaab zelf op de hoogte zijn van deze gebeurtenis. Het feit dat ze u dan inschakelen om 'iets' mee te nemen naar het districtsgebouw, komt uiterst bevreemdend over en doet de vraag rijzen of ze dit zelf niet kunnen doen, en zo immers het risico vermijden dat u uw collega's op het districtskantoor zou kunnen waarschuwen. U verklaarde verder dat de leden van Al-Shabaab zeiden dat u al enkele keren geweigerd had, maar dat ze u zouden vergeven als u dit plan zou uitvoeren (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen opnieuw geenszins weten te overtuigen. Het feit dat de leden van Al-Shabaab u plots zouden vertrouwen met zo'n delicate opdracht, hoewel u al enkele keren geweigerd had, komt uiterst bevreemdend, onlogisch en onaannemelijk over. Ten slotte kan niet ingezien worden waarom Al-Shabaab een schoonmaker, die geen enkele invloed heeft op het beleid van de politie en het district, zou viseren.

Deze onaannemelijke en onlogische verklaringen, die helemaal geen blijk geven van reële doorleefde situaties, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.

Ten tweede zijn er tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) en de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op het CGVS.

Tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde u dat de leden van Al-Shabaab u vroegen om explosieven naar het politiekantoor te brengen en een aanslag te plegen (zie 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat het plan was om iets mee te nemen naar het districtsgebouw, op een moment dat ze zelf zouden kiezen en dat het op een moment zou zijn wanneer een verantwoordelijke persoon in dat districtsgebouw is (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd wat het was dat u moest meenemen (gehoorverslag CGVS, p. 17), verklaarde u dat ze [leden van Al-Shabaab] zeiden dat ze het zouden brengen en dat ze geen verdere uitleg gegeven hebben. Gevraagd of u enig idee heeft wat u zou moeten meenemen, verklaarde u dat jullie toen die avond uit elkaar zijn gegaan en dat ze zeiden dat ze u zouden bellen en dat u dat zou meenemen. Gevraagd of u dus geen idee heeft wat dat zou kunnen zijn, verklaarde u dat u niet weet wat dat zou zijn en dat u bent weggegaan. Geconfronteerd met het feit dat u zegt dat u geen idee heeft van wat dat zou kunnen zijn, hoewel u op de DVZ wel iets concreet heeft gezegd [namelijk explosieven], verklaarde u dat dat kan als die Somaliër [u bedoelt vermoedelijk de tolk] dat op een andere manier vertaald zou hebben. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn en dat uw verklaring dat de tolk het zo verkeerdelijk zou vertaald hebben, geenszins weet te overtuigen. U heeft immers geen problemen vermeld tijdens het gehoor op het CGVS, toen gevraagd werd hoe uw eerste gehoor op de DVZ verlopen is (gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaarde louter dat u twee keer uitgenodigd werd op de DVZ, dat u alles kort moest samenvatten en dat u niet in detail kon treden (gehoorverslag CGVS, p. 2). Dat u, nadat u geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, plots vaagweg gewag maakte van vertaalfouten, is dan ook niet ernstig te noemen.

U verklaarde tijdens het gehoor op de DVZ dat u sinds begin oktober 2015 werkte als schoonmaker op het politiekantoor van Yaaqshid (zie 'Verklaring DVZ', p. 5, in administratief dossier). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u in mei 2015 begon te werken op het politiekantoor van Yaaqshid (gehoorverslag CGVS, p.12). Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ zei dat u in oktober 2015 begon, verklaarde u dat het eerste interview misgelopen is, dat u de tijd niet heeft gehad [om te zeggen] wanneer u begon te werken, dat u die kans niet heeft gehad en dat u [enkel] verklaarde dat u de 15e uit uw huis bent weggegaan naar een ander huis. Uw verklaringen weten opnieuw geenszins te overtuigen, aangezien u wel degelijk verklaard heeft wanneer u begon te werken en u verder geen problemen tijdens het gehoor op de DVZ aanhaalde bij aanvang van het interview op het CGVS.

U verklaarde verder tijdens het interview op de DVZ dat de avond van 15-10-2015 de enige keer was dat u contact heeft gehad met Al-Shabaab (zie 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5). U verklaarde echter tijdens het gehoor op het CGVS dat leden van Al-Shabaab u tot twee keer toe gebeld hebben voor de avond van 15-10-2015 (gehoorverslag CGVS, p. 8). **Uw tegenstrijdige verklaringen die u aflegde tijdens het interview op de DVZ en tijdens het gehoor op het CGVS doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit

“conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt.

Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico

slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 november 2016 een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat "verwerende partij aan een wel erg subjectieve appreciatie van het relaas van de verzoekende partij [doet]". Verzoeker volhardt in zijn relaas en onderlijnt dat zijn werkzaamheden niet in twijfel getrokken worden door verweerder.

Waar verweerder opwerpt dat het onlogisch is "dat Al Shabab verzoekende partij meedeelde dat zij haar later iets zouden meegeven om binnen te smokkelen in het kantoor, gezien dit een grote risico zou zijn omdat verzoekende partij haar collega's zou kunnen waarschuwen", voert verzoeker aan dat "zij niet alleen verzoekende partij maar ook heel haar gezin [zouden] uitmoorden. Dit is dan ook de reden dat Al Shabab zich geen zorgen maakte over eventueel bedrog door verzoekende partij". Aangaande verweerders vaststelling dat het "vreemd is dat Al Shabab verzoekende partij zou contacteren om bepaalde taken uit te voeren, gezien zij geen enkele belangrijke functie had", benadrukt verzoeker dat hij net de ideale persoon was om dergelijke opdracht uit te voeren gezien hij toegang tot de districtsgebouwen had. Verzoeker haalt verder aan dat "het vertrouwen van Al Shabab in verzoekende partij is helemaal niet 'plots' gekomen, zoals verwerende partij stelt. Verzoekende partij werd initieel enkel telefonisch gecontacteerd en bedreigd door Al Shabab.

Op een avond echter, pakten zij verzoekende partij op, mishandelden haar en intimideerden haar met een pistool tegen haar hoofd. Zij boezemden verzoekende partij zo'n angst in dat zij onmogelijk kon weigeren om mee te werken met hen."

Wat betreft de vermeende tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en die bij het CGVS, wordt in het verzoekschrift aangeklaagd dat het gehoor bij de DVZ snel en onzorgvuldig verliep en dat verzoeker werd aangemaand alles erg kort en samenvattend te vertellen. Verzoekende partij stelt te volharden in haar asielrelaas, zoals uiteengezet op het CGVS, en ontkent bij de DVZ te hebben verklaard dat hij explosieven moest binnensmokkelen, alsook dat hij op het politiekantoor zou beginnen werken zijn in oktober 2015. Verzoeker besluit dat verweerder *“tijdens het CGVS gehoor op geen enkel ogenblik een contradictie of inconsistentie [kon vaststellen] in haar relaas”*.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van het non refolement beginsel”*.

Verzoeker is van oordeel dat *“het onbegrijpelijk is hoe verwerende partij na lezing van de COI-Focus [dd.19 februari 2016] tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus”*. Hij verwijst naar pagina 23-26 van dit rapport, waar een overzicht wordt gegeven van complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen; naar pagina 29-31, waar andere gewelddadige incidenten worden weergegeven; naar pagina 32-33, waar wordt vermeld dat het geweld tegen burgers nog gestegen is. Verzoeker voert verder aan dat *“in de internationale pers ook heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen”* en verschaft een greep uit de veelheid aan verschenen artikels: *“22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3); 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4); 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5); 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6); 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7); 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9); 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10); 26 augustus 2016: minstens 7 slachtoffers bij bomaanslag in Mogadishu (stuk 11)”*.

Verzoeker meent dat *“de bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren achterhaald is en niet beantwoordt aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu”*. Hij stelt dat uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat *“burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab”* en verwijst naar *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016”* waaruit blijkt dat *“de Somalische autoriteit geen effectieve controle heeft over Mogadishu en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld”*. Verzoeker voert verder aan dat in het voormeld rapport *“UNHCR stelt dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non-refoulement beginsel schendt”*. Hij is van oordeel dat het *“niet ernstig is”* dat *“verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over deze argumenten van UNHCR”*. Bovendien haalt verzoeker aan dat *“ook de humanitaire situatie desastreus is”*. Ook wordt aangevoerd dat het specifieke district (Yaaqshiid) waar verzoeker in Mogadishu woonde niet werd onderzocht door verweerder.

Verzoeker besluit dat *verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen”*.

In hoofddorde wordt gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 9 november 2016 voegt verzoeker *“artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016; artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016; artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016; artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016; artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016; UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016; artikel “De Morgen” dd. 25 juni 2016; artikel “De Morgen” 26 juli 2016, artikel van “De Telegraaf” dd. 26 augustus 2016”*.

Op 5 januari 2017 laat verwerende partij aan de Raad gelet op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een aanvullende nota met volgend nieuw

element geworden: "COI Focus, SOMALIË. Veiligheidssituatie in Mogadishu, d.d. 6 september 2016 (update)".

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. De commissaris-generaal betwist verzoekers herkomst uit Mogadishu niet maar stelt dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is.

2.5. Verzoeker verklaart dat hij Somalië is moeten ontvluchten ten gevolge van problemen met Al Shabaab. Zijn verklaringen dienaangaande zijn echter niet aannemelijk en kunnen niet overtuigen.

2.6. Verzoeker stelde dat hij eerst telefonisch benaderd werd door onbekende personen die beweerden lid te zijn van Al Shabaab en hij vervolgens werd opgepakt nabij het voetbalveld. Verzoekers verklaringen over zijn beweerde ontmoeting met Al Shabaab kunnen niet overtuigen. Vooreerst verklaarde verzoeker bij de DVZ uitdrukkelijk "de avond van 15/10/2015 was de enige keer dat ik contact heb gehad met Al Shabaab" (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl hij later tijdens het interview bij het CGVS vermeldde dat Al Shabaab hem al eerder had gebeld (CGVS-verslag, p. 8) en dat "De negende maand, de eerste daarvan is het probleem gestart (...) 2015" (CGVS-verslag, p. 14). Dat verzoeker niet eenduidig kan stellen of hij een of twee keer werd getelefoneerd door Al Shabaab doet afbreuk aan de waarachtigheid van de verklaringen.

Voorts verklaart verzoeker dat de drie Al Shabaab leden hem eerst wilden vermoorden en vervolgens in zijn bijzijn bediscussieerden wat ze met hem zouden doen, "de ene zei: we gaan hem doden, de andere zei: we kunnen hem gebruiken voor een plan, hij is iemand die niet kan gaan vluchten, hij is iemand die hier in de wijk woont. (az praat in grote stukken, tolk onderbreekt soms om te kunnen vertalen) omdat deze man iemand is die daar werkt en onze wil niet wil opvolgen, die moeten we doden want hij zit nu in de handen van de islam. Dan zei de andere: kijk hem kunnen we gebruiken, we hebben een plan voor hem dat hij voor ons moet doen. Ze zijn weggegaan, maar voor ze weggingen zeiden ze: je gaat voor ons dat plan uitvoeren, dan zijn ze weggegaan." (gehoorverslag van het CGVS van 7 september 2016

(hierna: CGVS-verslag), p. 9). Een dergelijke werkwijze is dermate willekeurig dat niet kan worden ingezien waarom Al Shabaab die in 2015 reeds vele jaren uit Mogadishu is verdreven zich openlijk zou wagen in de stad voor een onbekend iemand waarmee ze niet weten wat te zullen aanvangen. Bovendien is dit strijdig met de werkwijze van Al Shabaab zoals de bestreden beslissing terecht aanhaalt en met hun doel geplande acties op te zetten. Ook verzoekers overige verklaringen over hoe Al Shabaab in zijn bijzijn op amateuristische wijze onderling discussiëren over zijn lot kunnen bezwaarlijk overtuigen. Eén van hen wierp op dat ze hem kunnen gebruiken voor een plan, zonder dat hij dit plan echter verduidelijkt aan de twee andere Al Shabaab-leden, waarna ze er opeens alle drie over eens zijn dat verzoeker 'dat' plan, zonder dat ze er de inhoud van kennen, voor hen moet uitvoeren. Verzoekers simplistische en onrealistische verklaringen over zijn ontmoeting met Al Shabaab en diens werkwijze, wat beweerdelijk de directe aanleiding was van zijn vlucht, ondermijnen de waarachtigheid van zijn asielrelaas.

2.7. Voorts kan met het CGVS worden gesteld dat het niet geloofwaardig is dat Al Shabaab de door verzoeker voorgehouden operatie - *"het plan is om iets mee te nemen naar dat districtsgebouw, om daar te brengen. Maar op het moment die ze zelf zullen zeggen. Dat zal op hetzelfde moment zijn als wanneer een verantwoordelijke persoon daar op dat districtsgebouw aankomt. We zullen u bellen wanneer je dat moet uitvoeren"* (CGVS-verslag, p. 9) – zou uitvoeren. Al Shabaab loopt immers een groot risico gevat te worden, gezien verzoeker simpelweg de autoriteiten en zijn collega's op de hoogte had kunnen brengen van de geplande aanslag. Dit klemte te meer omdat blijkt dat Al Shabaab geen reden had om verzoeker een dergelijke opdracht toe te vertrouwen, nu verzoeker eerst verklaarde meermaals te hebben geweigerd (CGVS-verslag, p.9). Gezien verzoekers profiel en de vaststelling dat hij niet aangesloten is bij Al Shabaab, is het niet aannemelijk dat Al Shabaab zou willen gebruiken om dergelijke delicate aanslag te plegen.

2.8. Dat in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker zou meewerken en Al Shabaab niet zou verklikken, aangezien anders zijn hele gezin zou worden uitgemoord, strookt niet met verzoekers daden, noch met zijn verklaringen. Het is immers niet redelijk te veronderstellen dat verzoeker op de vlucht zou slaan en zijn gezin in de steek laat in Somalië wanneer er redenen zouden zijn dat Al Shabaab hen zou uitmoorden. Bovendien geeft verzoeker zelf aan dat Al Shabaab geen interesse heeft voor zijn familie. Zo stelt hij, wanneer gevraagd of Al Shabaab nog contact heeft gezocht met hen, *"Wie zouden ze contacteren? Ze zijn jong, mijn vrouw is met de opa, wie zouden ze nog contacteren. De man die ze wilden ben ik, ik ben gewoon weggegaan, dat weet je."* (CGVS-verslag, p.20).

2.9. Ook tasten de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS de waarachtigheid van verzoekers voorgehouden asielverhaal aan. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat Al Shabaab hem vroeg om *"explosieven naar het politiekantoor te brengen en een aanslag te plegen"* (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor bij het CGVS stelde verzoeker echter *"het plan is om iets mee te nemen naar dat districtsgebouw, om daar te brengen."* (CGVS-verslag, p. 9). Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoeker louter dat hij niet zou gezegd hebben op de DVZ dat hij explosieven naar het politiekantoor diende te brengen en dat de tolk dit foutief vertaald heeft (CGVS-verslag, p. 17). Dergelijke uitleg kan niet overtuigen nu niet kan ingezien worden waarom de tolk uit eigen beweging bijkomende elementen zou aanbrengen, laat staan vertellen dat verzoeker een bom zou plaatsen.

Waar verzoeker stelt dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk, dat deze bepaalde zaken verkeerd verstaan en vertaald heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Somalisch en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd.

2.10. Ook verzoekers verklaringen omtrent de datum waarop hij gestart was met werken in het politiekantoor van Yaaqshid zijn tegenstrijdig. Zo stelde hij eerst dat hij daar werkte sinds begin oktober 2015 (verklaring DVZ, punt 12), om dan later aan te geven dat hij reeds in mei 2015 begonnen was (CGVS-verslag, p. 12).

Geconfronteerd met deze tegenstelling, antwoordde verzoeker *"Zoals ik daarjuist al aangehaald heb, het eerste interview dat dat misgelopen is, ik heb de tijd niet gehad, wanneer ben je beginnen werken, die kans heb ik niet gehad. Ik zei: de 15 ben ik uit mijn huis weggegaan naar een ander huis."* (CGVS-

verslag, p. 12). Dat verzoeker zich dermate vergist omtrent de startdatum van zijn werk, terwijl Al Shabaab hem viseerde omwille van dit werk, raakt de kern van zijn asielrelaas en doet afbreuk van de waarachtigheid van verzoekers verklaringen.

2.11. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat het gehoor bij de DVZ erg snel en onzorgvuldig verliep en verzoeker werd aangemaand alles erg kort te vertellen, verschoont dit de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en die bij het CGVS geenszins. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Evenmin kan dit de aangehaalde tegenstrijdigheden toelichten.

2.12. Volledigheidshalve dient nog worden opgemerkt dat verzoeker tot tweemaal toe valse verklaringen aflegde over zijn reisweg naar België en ontkende dat hij in Griekenland asiel had aangevraagd. Zo verklaarde verzoeker in eerste instantie bij de DVZ dat zijn vingerafdrukken nergens werden genomen tijdens zijn reis, tot hij geconfronteerd werd met de resultaten van Eurodac, waarop hij stelde *“Ja, dat klopt inderdaad. De politie heeft daar vingerafdrukken genomen en daarna heb ik het bevel gekregen om het land te verlaten. Ik heb het document met het bevel om Griekenland te verlaten nog in mijn bezit. Ik heb het nu niet bij maar zal het mee nemen naar mijn volgend interview bij het CGVS.”* (CGVS-verslag, punt 30). Wanneer hem tijdens het gehoor bij het CVGS opnieuw werd gevraagd of zijn vingerafdrukken werden afgenomen in aan ander land, ontkende verzoeker *“Nee hier is het eerste land waar mijn vingerafdrukken genomen werden”* (CGVS-verslag, p. 4). Opnieuw geconfronteerd met de Eurodac resultaten, alsook met verzoekers belofte dat hij het document met het bevel om Griekenland te verlaten zou meebrengen, antwoordde verzoeker *“(…) Ik had 1 brief van Griekenland meegekregen, het is verloren, die dag heb ik het ook zo gezegd.”* (CGVS-verslag p. 4). Voorts verklaarde verzoeker in Griekenland te zijn geweest 26-29 oktober 2015 (verklaring DVZ, punt 31), terwijl zijn vingerafdrukken er op 4 november 2015 werden afgenomen (document hit Eurodac). Een dergelijke houding is minstens laakbaar en tast zijn geloofwaardigheid verder aan.

2.13. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.16. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.18. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de “COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu). “Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo’s) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken”.

2.19. Vooreerst dient te worden gesteld dat noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden. Uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu kan wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.20. De controle van het Somalia National Army (hierna: SNA) over het Somalische grondgebied groeide. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan.

2.21. Al Shabaab van zijn kant probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties.

Na midden 2012 behoudt Al-Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM uit waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016) en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering verschillende malen officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (zie Cedoca COI, punt 3.1.1). Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 (stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift), stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is.

2.22. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.23. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.24. Zoals hoger gesteld blijft de veiligheidssituatie in Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Aldus kan blijken dat in Mogadishu de aanslagen in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (punt 4 COI Focus, Mogadishu). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. In tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan van het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

2.25. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.26. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.27. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt.

Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het “Upper Tribunal” meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het

persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

2.29. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.30. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland, reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”.*

2.31. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij. Verzoeker benadrukt dat hij werkte in een politiekantoor. Echter, er werd reeds geconcludeerd dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met Al Shabaab geheel ongeloofwaardig zijn. Verzoeker mag zich niet tot algemeenheden beperken. Nergens uit de toegevoegde landeninformatie bij het administratief dossier kan afgeleid worden dat alle overheidspersoneel in Somalië omwille van hun functie systematisch het doelwit wordt van Al Shabaab. Enkel de hooggeplaatsten dienen hun veiligheid voortdurend te verzekeren. Verzoeker had geen profiel dat door Al Shabaab gevisieerd wordt of kan leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.32. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - *“artikel van “The Guardian”, dd. 22 januari 2016; artikel van “The Telegraph”, dd. 26 februari 2016; artikels “NDTV” en “Garowe” dd. 11 april 2016; artikel “Newsweek” dd. 19 april 2016; artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016; UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016; artikel “De Morgen” dd. 25 juni 2016; artikel “De Morgen” 26 juli 2016, artikel van “De Telegraaf” dd. 26 augustus 2016”* - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het *“municipal government”* gebouw en de aanval door Al Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt. Ook wordt een dubbele zelfmoordaanslag die plaatsvond op 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie en een autobom van

26 augustus 2016 aan een restaurant nabij Lido Beach in bovenstaande informatie aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering.

2.33. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen *“er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Yaaqshiid)”* wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is. Verzoeker beweegt zich naar eigen zeggen doorheen de stad voor zijn werk, familie, boodschappen en de voetbal. Evenmin wordt aangetoond dat clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van anderhalf jaar, verzoeker vervreemden van zijn leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker op deze tijd dermate ingeburgerd is dat hij *“behoorlijk verwesterd is”* laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.34. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.35. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.36. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.37. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK